

N:r 28. 4 årg. 1926

Tidevarvet N:r 28

Det v. Kochska förslaget till ny lösdriarlag har uppkallat dr Gerda Kjellberg och dr Ada Nilsson till en skarp granskning, kallad *Flüchen som får lappen*. I ett par följande nummer få vi motse fortsättningen här.

Missgreppen. — det är enligt Sv. D. det sista namnet på de kvinnor, som lett kvinnoörörelsen. Dagens ledare är ägnad åt begrundan av denna uppfattning.

Tidesvarvet har kallat Herrn från Månen till skiljedomare i en tvist med envoyén Westman. Det är en stor komplimang till hr Westman.

Framstegens faror behandlar de oförutsedda, ofta farliga resultat som de vetenskapliga upptäckterna kunna medföra för den överrumplade mänskligheten.

De två näktergalarna är en recension
öfver André Maurois' nyligen på sven-
ska utkomna bok *Mejste*.

Xven en annan fransk författare är föremål för behandling i dagens nummer, nämligen Paul Gerdly. Hans *Robert och Marianne* är ämnet för ett kåseri från Paris av *Anna Björkman*.

Natten till söndag har nu nått till
Kap. XVI: Broköpings fredsförening.

LANITA

hjälper Eder för solbränna och myggbett. För brännskador är

Lanita-Depoten,
Regeringsgatan 10-21 - STOCKHOLM

740000 11 2006-09-01

RING
i dag
och prenumerera på
TIDFARVET

från Första juli
om Ni ej är prenumerant förut.
Tel. Norr 28243

Ett ögonblick, min herre från Månen!

Det gives ögonblick i det mänskliga livet, då man längtar efter mannen från någon annan planet eller något annat ärtusende, som kan trösta och styrka en och med sina oförvillade slickar och opåverkade uppgattning hjälpa en att klara upp begreppen. Man väntar sig också hjälp av honom mot alltför fruktansvärda motståndare.

Ett sådant ögonblick inträffade, då vi fäste vad en svensk diplomat emottog C. G. Westman, skriver om den europeiska politiken, som han icke villar helt. Det tycktes oss vara något, som angick oss både som europeer och pacifister, de senare ogillar man mest av alla. Han känner både deras själslig och argument och förklarar i kraft härav att de "förstå värken de krafter som föranleda krig eller de medel som fordras för uppehållande af fred", vilket är en mycket allvarlig sak för pacifister.

Det framgår av sammanhanget vad detta medel är som de icke tro på: det är rustningar, som skola tryggas af freden. Det är sant, att vi icke äro tillgängliga för hans argument. Hans påklädje öfver att "den s. k. neutraltidskonferensen i Genève icke lett till något resultat" är därför för oss så svårbegriplig, att vi få lust att vända till den öfver tid och rum ständigt auktoriteten för att få skilljedom mellan oss och den auktoritet inom tiden och rum som talat.

En svag oro kan man hysa att Auktoriteten skulle krossa de förväntningar om att få rätt man innersä hyer genom att säga sedan han hört om ryska faran och nedrustningskonferensens fiasko: det ligger något i detta resonemang. Eftersom Europa vid sin östra gräns har detta Ryssland, som enligt vad jag erfar är den verkliga aktuella faran för freden och ootillgängligt för resonemang och goda exempel, så är det förnuftet att Europa håller samman mot denna

fara. Det är mycket riktigt att Westman gläder sig åt att ni sannfärligt i Genève beslöt er att uppehålla säkerhetsvakten mot öster.

Då måste man ge Auktoriteten i ett bättre besked. Det är en förhållandevis lätt uppgift att genomföra. Genom att Europas härmakts är sannfärdigt riktad mot Ryssland. I England bygger man luftskepp i tävla med Frankrike och sänder militära spioner till Paris. I Frankrike är man rädd för att Tysklands Reichswehr är för stort och gläder sig inte alls då det är. I Tyskland är man rädd för Mussolini. I Spanien tänker man på Marocko, icke alls på Ryssland.

— Jasså, säger Auktoritetens, men det är naturligtvis bara en tidsfråga när ni tvingas att slå ihop er, eftersom detta Ryssland ständigt oroar med sina revolutionära arméer. Det är en mycket riktig politisk tanke! Westman fötteripper här.

Då svarar man: Idén om sammar-
slagnir är pacifisternas, är är We-
nans. Och vad angår oroa med a-
meer, så är det Västmakterna som
betalt soldater att slåss med Sovj-
et. Ryssland är ett störfärdigt land
ring. Ryssland är visst militaristiskt
men för närvarande arbetar det för
propaganda. Det är mera en hjärn-
erövring Ryssland vill göra bland för-
satt. Ryssland vill göra ett stort
falska som alla hjärnkrossare, men
de arbetar dock med att krossa ut-
ven just nu. Västmakterna ha så
soldater mot Ryssland, Ryssland så
der agitatorer, uppvigglare, diplomater
flygbild, vilket gör västmakterna
försläpande, som om de glömt War-
wels och Denicins fälttåg för nå-

Här inträder en pinsam oviss-
het om vad Auktoriteten skulle sva-
ra. Men efter som han är från en ann-
an värld eller en annan tid, så är det is-
otänkbart, att han anser att intelle-
tuella vapen ska mötas med intelle-

tuella vapen, och att det finns an-
vagar att besegra en rival om m-
sornas gunst än att slå ihjäl honom.

Medan man väntar på att Bismarck ska bli utnämnd till premiärminister, frammanför sig en fråga om fredstidens arbete. Bismarck är en fredstidspolitiker. Hr Westman har, serligen i förbigående, skett gräl i pacifisterna genom att hämta dem till de avse Bismarck vara en av de mest påfärdiga män som varit i världen. En påfärdig man är en man som begagna det som ett del att arbeta med för att vinna mål deras statskonst utstarkt för den senare tyder hr Westmans betrakta Bismarck som en ergrann fredstidare. Vi böja oss icke för Westmans bevisföring att Bismarck tjänade freden, emedan man låna krig för att göra freden tryggare. En sådant ställe som kinsans städande. En skulle ha något ansvar för vad som blir efter hans fall fråga vi Auktoritetens Hans fall inträffade ju dock en kort tid innan han ändra skedd måste släppa rödret. Hans politik icke fortsatt! Nej, men där låg beövningen, att han trodde Germania skulle kunna rida blott hon en häst, men hans kunde icke rida häst han gav henne. Och så följde hans hariga politik. Och följde allianstänk och uppehållerna i Europa i två låger, som ruko hö

Vad för något, skulle då Antik-
teten säga: har ni haft ett europeiskt
krig med Ryssland som Västmalm
nas bundsförvant? Det skulle ni
sagt från början, det framgår ju
allt av hr Westmans resonemang.
Det här får jag lov att studera
närmare innan jag svarar. De

Robert och Marianne

Den som vill se prov på någorlunda samtida parisisk kultur, skall gå till Théâtre Français och gärna stifta bekantskap med Geraldys senaste pjäs Robert och Marianne.

Den här begagnelsen från fransk klassisk tradition saknas: den legokärlsartade kompositionen. Modrens öde, som modellerna genom ett ydameriskt motstånd (telefonisamtal), tycks endast ättat förbereda tillfälle för denna utomordentligt minik. Naturgränsen framföres den barmöda trekantern, mannen, hustrun och vänner, men så tillvida ofrån, som vännen ligar den charmatia fram i en mycket upplagning. För honom existerar endast den manliga världen. I det stycket bär på samma vänskapsmässiga denna apoteos, som man minns från Gröven under trumflågen och Dufanens själfulla Två min.

Och här titta nu på rimarna och supa med förtjusningen denna tanna men elegant tillredda soppa, som nu serveras för 50-60 personer. Det är kärlekens det gäller, och detta något släta problem är måhända ödmildt. Annars har Paul Gerdal framlagt det på samma sätt som i "Xhosa". Två långa akter gör kärleken två minuter och en halv timme. Men det är inte som i den föregående. Här är det inte ett ögonblick om deras kärlek, och själva ha de ingen andledning att titta på den. När man tänker på hur många de digra divergenser varje föreläsning i själverket erbjuder, undrar man, över hur många ordet till så här på denna som

Deras ousläckliga intresse för kärleksteori imponerar på en nordbo. Att kvinnorna utan barn — som alltid hos Gerkas — endast förmår uppgå i dyrkan av en man och på urgamalt vis betrakta hans arbete som sin flinnde skulle hos oss anses teoretiskt rörande men praktiskt avvisat. Enligt en energisk och absolut besvärande att en helt vanlig, framgångsrik handelsman knädes i sina affärer av hustruskyla, som icke är någon kyla, väcker hos oss en känsla av

Absolut för oss främmande är den här
 synsfullhet, varmed två intimt förena
 behandla varandra. Dessa två fil ej
 varandra efter behag. De anse ej
 blåsade som sin ägodel, villken de mår
 för tid och evighet genom att sätta
 ring på hans finger. Ett visar avtånd,
 fil still, en god ton behålles t. o. m. i
 utbreitt, man riktar till en dyrbär varels
 som håller en i en nyttig osäkerhet, so
 kanske snart länmar en med en elega
 gest.

Ej mindre vackert och ett märkvärdigt främmande är uppfattningen av kvinnan som en varelse en man icke blott nål med sina sinnen utan vars psyke han öfkar genomtränga.

Pjäsen öfver till konst av apdet. Man
man verkade visserligen så paristisk till
seconde och betedde, att den lantlige
målaren, som här undra underliga
till en början i henne misstänkte hjälte
mättras. Huvudpersonernas framtid
foreföll äldre än t. o. m. vi skulle ha
det. Dock värför skulle någon stua
ge en roll, när han eller hon först
nått maktade den. Ochsk här gilla
Hammans ledagande red om den undgo
liga ivern, som i sin oskicklighet in
smäktar. Ivern som, när vi verkligen ha
något, följnar oss. Paraisira öfö min
barnsliga än vi, de levda leka ungdoms
illusion, endast de stickliga valda toal
ternas.

Marinens ledsamma roll gavs av skö-
narelskan med en skälsmäktighet och ett
mineri, som för tjugo år sen bort ve-
bestickande, och en kätthet, som ännu för-
trollar. Hennesa kommer rollen att i ve-
ter framställas med avgjord sentiment-
betoning. Var säker, jag har minna er-
retheter från andra Grävalder.
Och så rösterna. Deras underbara or-
melodi sjunger i mina öron, då jag
nåddes iastämna i den vemodiga gas-
avskedshyllningen: — Adieu, adieu,
France! A. B.

Flickan som får lappen

Av Gerda Kjellberg och Ada Nilsson

Fattighetsrådgållningen i Jönköping, år 1924 till för bättringar kom aldrig att liggas till grund för någon K. Förslaget "Det enhederade Socialtjänstsystemet" ligger till utgångspunkt för den nya försörjning.
Under väntadens inlämnade Främmande kvinnors riksförbund och Svenska kvinnor mot medborgarskärmsd
1 maj 1925 gemensamt till K. M:t en skrivelse, enligt följande av F. K. R.: utskott för Bättrevarfrågorna
medlemmar är: yrkesinspektören Kristina Hertzberg, d:r Ada Nilsson, advokat Eva Andén och d:r Ahl
Sundqvist. Skrivelsen ständpunkt var, kort uttryckt följande:

Ingen samlagsförening rörande myndiga kvinnors sexuella vandel.
Bort med lödärarlagen och sedlighetspolis.
Övervakning upp till myndig ålder genom barnavårdsmän.
Omhändertagandet av psykiskt defekt ungdom.
Upprättande av kvinnohärborgen.
Statsunderstöd av enskild rådnadsverksamhet.
Upplysning i det sexuellen livets biologi, hygien och etik.

Nu har det väntade förslaget som utarbetats av revisionsskriverare Ragnar v. Koch, inlämnats till regeringen. Det är samma avgörande principiella invändning att göra mot detta förslag som mot den nuvarande lag och det förra förslaget: att det länkar den ena parten i prostitutionsföreteelsen utanför det hela och vänder mot sina åtgärder uteslutande mot den kriminella parten.

Tid av våra kvinnliga läkare, d:r Ada Nilsson och d:r Gerda Kjellberg offentliggöra med anledning händag i Tidningsvetens första artikel, däri de huvudsakligen syssla med att klargöra hur de föreslagna hjälpåtgärderna skulle ta sig ut i praktiken.

Det av revisionssekreterare Ragnar v. Koch enligt uppdrag utarbetade förslaget till ny Kärnvärklag, som titeln "Förslag till behandling av vissa arbetsvetenskap och samhällsvetenskapliga frågor" upptager två slägs åtgärder från innehållets sida, nämnden *hålls* till. I fråga om de senare innehåller förslaget också flera garantier mot det godtycke, som i så hög grad vidblirder när nuvarande Kärnvärklag. Sålunda måste man skänka sitt varmaste gillande åt lagförslaget föreskrift att det alltid skall vara en kvinnlig ledamot hjälpskottet — den nya insittningen som förslaget tittar sig skola ta ut om arbetsvetenskapliga och samhällsvetenskapliga — närvarande hos polisen, denna skall verkställas de av utskottet (Everts & S.)

består till icke ringa del i utväljandet av de bästa inköpskällorna.
För livsmedel är valet lätt. I våra 129 butiker gäller principen:

Högsta kvalitet till lägsta pris.
Konsumtionsföreningen Stockholm m. O.

De två näktergalarna

"Ariel" André Maurois' bok om Shelley förtjupte i hög grad kritik och publik, kanske därför att Maurois förstod att föra poeten så nära läsaren även i oöversädda svaga och mänskliga ögonblick och gjöt så mycket ironi över tragiken i hans och hans kvinners liv. Kontrastverkan mellan det sublima och det lögliga var hela tiden det medel han använde för att framkalla sina effekter.

Uppriktigt sagt tyckte jag inte om tonen. Inne därför att Shelley är oantastlig och ej får kalkas smatt in under världensbetygelser. Men författarens lönje över människorna saknar godhet och medlidande. Det är mycket tacksamt och billigt att efter att skriva i lätt ton om smärtsamma ting och förbruka dem som material för att göra kvickheter av.

Det är samma ton i den bok av samme författare som nu översatts till svenska av fru Elsa Thulin: *Mejpe, eller Flykten från verkligheten*. Hans handlag med att lägga upp gestalter är så säkert, att Goethe i *Mejpe* blir en smula lik Shelley. Ariel och blida lika Mrs Siddons, den stora skådespelerskan.

Denma likhet är förresten kanske delvis avvikligt från författarens sida, eftersom dessa tre alla flytt till det *Mejpe*, det vill säga, fantasilandet bortom verkligheten. Författarens idé, som är mycket roligt, är att i tre porträttstudier framställa tre olika typer i deras förhållande till dikten: nämligen skaparen, här Goethe, läsaren, exemplifierad av en ung fransk studerande som bildar sin typ och sina handlingar efter en av hjältarna i Balzacs romaner, och en lyriker, Mrs Siddons, som kastar sina egna, mörka, känsloer och sorgar i den dekl, dit skaparen fört kastat sina för att de diktade gestalterna så må få liv.

Jag måste bekänna, att jag icke vet om underliten, Flykten från verkligheten, är Maurois' egen eller ej. Själva har jag aldrig förstört motsatsställningen dikt-verkligt, dikt har alltid för mig varit något mycket verkligt och en del av livet. Den här nya egna drag och talar med våra tonfall, och förfäddar våra öden. Sedan livet gått genom denna transformering, kommer det tillbaka till oss, tändar ny energi, inspirerar till nya öden, skapar nya drag och nya tonfall, präglar nya människor.

En dikt, som inspirerar till handling, t. ex. Onkel Toms stuga, för att ett lyssande exempel är, är även i annan mer påtaglig, direkt mening ett stycke verkligt, som icke kan borta ur sammanhanget utan att förstöra det. Denna bok är ju en del av historien om kampen mot slave-riet.

Allt detta behöver man icke undervisa m. Maurois om, det vet han. Han söker ju, för att lina ett uttryck ur inledningen, den punkt, där *Mejpe* och jorden skära varandra. I *Mejpe* ringen av hur Goethes romaner, *Den första händelsen* blir till, har han följande blaga dikten skapelsakt: Goethe följande typen för dikteren, i vars hjärna ena känsloer och andras öden förenas till nya vardelser med självständigt liv. Maurois föreställer sig, men vad vet han om det, hur Goethe absolut vill göra en elegisk berättelse av sin kärlek till den söta Lotte Buff i Wetzlar, som förblev sin hyggliga fästman Kestner trogen. "Han hade besatt att skildra sin sorg, och han ville den skulle vara förtvillad. Men till hans sorg var icke sorgen nog djup över Lottes sländaktighet. Då fick han i rätta ögonblick höra talas om en ung man i viss Jerusalem i Wetzlar, som begått självmord av kärlek till en annans hustru. Goethe kunde dock ej föga hop sin egen idyll med Jerusalemsträngens tragiska slut, förrän han i ett nytt sentimentalt förhållande med en annan, en olyckligt gift dam, vars man var svartskinn, fått liksom lukta på möjligheten till en tragedi. Och då var det färdigt."

"Max och hennes man, Charlotte och Kestner, Goethe och Jerusalem tycktes då smälta samman, uplösas och förevinnas under det att deras element genomströmdes andens vida rymder med otrolig hastighet och sinus emellan bildade nya kombinationer i lämpliga proportioner. Allt detta blev

vackert och tilltalande, och Goethe var fullkomligt lycklig. Tremåna personligheter föddes, Werther, Charlotte och Albert." (Personerna i den blivande romanen).

Detta är mycket skarpinsikt och författarens skildring av Goethes förväntan, när boken kommer ut, av modellerna förlägenhet, av de med de förebildliga händelserna bekanta läsarnas kritiska lönje och den stora publikens naiva gripethet är mycket lustig.

Men jag tror att dikten oftast är en mycket mera smärtsam process och tror inte, att dikteren i de livets djupaste ögonblick som sedan återuppså i hans dikt, tänker som här Goethe: skulle man inte kunna göra en elegi av det här? Ty i de stora ögonblicken i livet är vi alla hela och fullkomligt smälade utan sidoblickar och reflexioner. Och ingen skriver från sig svåra lidanden, man slår dem ju tvärtom fast, binder dem vid sig genom att skildra dem. Vad som i nedskrivandet kan finnas av lättnad och tröst är detsamma, som alltid ger lättnad och tröst, nämligen handlandet, vissheten av att ha förmått trots allt samla ihop sin vilja till ett verk.

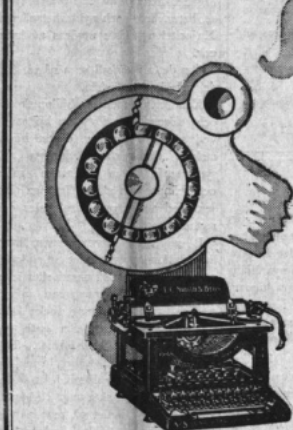
Läsarens förhållande till dikten är ett stort och outmätt kapitel. Här står vi inför det genom dikten passerade livets mat. Det är ju ett faktum, att det är lättare att ta intryck av livet och fatta vad det är fråga om, när det kommer mot oss i dikten, förkortade, skärpta, överskådliga, schematiserade form, än när vi som åskådare se brottstycken, skärvar, liksom milstern lär oss se. Vi få då av deras uppfattning, få en nyckel av dem att lösa en bit av människors och naturens chiffer med.

Maurois har i den yngre genialiske studenten som medvetet använder sig av ett hos Balzac givet recept för förförande av något mogande gifta dam och tack vare detta lyckas, tagit ut bara ett litet skärval ur dikten och livets förhållande till varandra. Det är den omöjliga påverkan, som är den betydelsefulla.

Författare veta, att det de skivare river ner regn över dem själva. *Frontiden kommer bakifrån*, den future streams up from behind. Diktens förmåga att framkalla upprepningar i livet är alltså inte mystisk än vad all påverkan, all suggestion är det. Det vi se är ju människans tryck och andliga mark över människan i förstoring genom konstverkets medium.

Svårast att tränga in i har för mig varit Tolstojns förhållande till verket, sådant Maurois avbildar det i Mrs Siddons historia. Han tycks vilja säga, att Tolstojns flyttar över sitt kändslövl i de diktade gestalter han skall förkroppliga. Mrs Siddons är tom, utslättad, orubbligt dygdig fattad och skön i sitt privatliv, först när hon i en rull får tala med en diktares tunga, gråta, synda och le kan hon uttrycka sin personlighet. Hur sorgen över hennes barns död förvandlas till konst, en teaterkväll, då hon får spela en moder, som klagar över sonens död, har Maurois skildrat på följande sätt:

"Antigen fick hennes smärta uttryck, skalden löste henne ur hennes trolldom, rytmen betöde henne, sköheten skänkte henne lugn. Hennes tårar, som hon länge hållit tillbaka, flödade nu över hennes kinder, bredde en dallrande och ljuskimrande slöja över den tusenhövade solongen. Hon hade gömt både publiken och de skådespelare, som omgav henne. Världen var en smärtsam

Silent Smith På kullager

går den maskin, som vid årets stora skrivmaskintävlan erövrade 1:a pris.

Kullager gav Silent Smith den lättaste gång, den snabbaste skrift, den minsta nöting.

I valet av skrivmaskin stannar den ekonomiske affärsledaren för

L. C. SMITH & BROS
Maskinförhandlaren CARL LAMM
STOCKHOLM
Malin - Göteborg - Sundsvall - Gädd

Svart på vitt

Spångad väg i tre mil.

Tidnåret har ända från början av sin tillvaro följt frågan om bättre förlösningssvår i Sveriges mödrar och uppträtt under förlösningsthem med livligt intresse, och vi vilja även i fortsättningen hålla läsarna i kontakt med frågan utveckling. Utan tvekan kan man säga, att frågan hållits levande och fört framåt och detta trots automatiska motstånd. Sedan riksdagen genom avgång på den av fröken Hesselgren och fru Oulund 1924 väckt motionen väntat ifrån sig uppgiften att ordna en bättre förlösningssvår i våra mödrar grep den emskilda företagsamheten eller rättare sagt den icke statliga in. Riksdagen koret tog det erkännande värda initiativ till ett samarbete med flera sociala och politiska kvinnoorganisationer i både denna och andra humanitära frågor. En kommitté tillsattes i december 1924 med representanter från olika håll, vilken bland annat skulle ha till uppgift att söka få en mera detaljerad bild av

symfoni, vars violens klagan och befräslings hennes egen röst behållande, och liksom stundom oöbe och flöjt länge sjungit ett solo, som örkstern förgäves sökt dränka i sin klångfulla och tragiska tonljud, så upprepade djup inne i skådespelerskan själ ett fjärran och nästan glänt instrument detta: "Jag har aldrig varit bättre än nu."

Kanske tycka vi, när vi slutat boken, att alla dessa analyser, skickliga och skarpinsiktiga som de är, egentligen icke är någon glädje med. Vi vilja stå i ett omedelbart förhållande till livet, det må möta oss som det vi kalla dikt eller som det vi kalla verkligt. Vi vilja efter förmåga söka förstå och överblicka den icke genom att se André Maurois plöcka sönder en mekanism.

Jag vet inte varför jag så litvigt kommer att tänka på H. C. Andersen's saga om de två näktergalarna. Den ene var konstgjord och dess hemlighet kunde man utgrunda, genom att skära itu den och se hur verket arbetade. Men den andre, den som flydde inför närgränsa blickar, och som kom tillbaka och sjöng kejsaren till liv igen vid dödsbädden, dess hemlighet kunde man aldrig överbäsa.

Elin Wagner.

lågert än vad de dittills tillgängliga uppgifterna kunde ge. Denna kommitté har sedan dess arbetat med att samla upplysningsmaterial och bl. a. från så olika platser inom landet införskaffat var på närmare 50 av de kommitterade upptäckta frågor beträffande smärre på respektive platser befintliga förlösningssvår eller rums anordnande och drift m. m.

I maj i år voro representanter från fem olika kvinnoorganisationer, Frisinnade Kvinners Riksförbund, Allmänna Valmansförbundet Kvinnoind, Sveriges Hushållsförbunds Riksförbund, Sveriges Moderata Kvinnoförbund och Sveriges Socialdemokratiska Kvinnoförbund kallade till överläggning i frågan med representanter för Riksdagen. Av det protokollet över sammanträdet, som nu blivit oss tillgängligt, framgår det bl. a., att ett ganska betydligt och givande samarbete mellan vissa organisationer redan blivit utfört. Överstyrelsen för Svenska Riksdagen och Sveriges Hushållsförbunds Riksförbund ha sålunda samarbetat beträffande de nya förlösningssvår i Porjus och vid Rönneberg på Lidingö. Genom verkställda insamlingar ha Moderata Kvinnoförbundet lokala avdelningar i Ålänga, Kristinehamn, Strömstad samt Bohuslän och Dalsland anordnat med till Riksdagens blivande förlösningssvår inom Västerbotten samt Hallands Moderata Kvinnoförbund och "Intresserade kvinnor" i Gävle för motsvarande ändamål inom Norrbotten. Sammanlagt ha insamlats omkring 20,000 kr.

Frågan är för stor att lösa ensamt på emskild väg och oerhört mycket återstår att göra. Att det som redan gjorts främst av Riksdagen varit ett överdriftligt gånk särskilt upp i nordlända öbygderna, där vi ha vidrigt fått ett så stort intryck som vid ett besök vi förra sommaren gjorde i ett av Riksdagens förlösningssvår i Västerbotten, närmare bestämt i Lycksele. Det var allainga stora anordningar, som drog höga omkostnader. Bara ett rum och kök med en sköterska, och om vi icke minn oss om 5 eller 6 platser. Platserna voro ständigt besatta och tinge längt i förväg. Vid vårt besök, då vi bland andra en kvinna, som väntade sitt 15:e barn. Hennes tillfredsställelse över att åtminstone den här gången få någon liten tids lugn och god omvårdnad och släpa de närmast liggande bekymren för de andra sjuvorn var utslagligt rörande.

"Vi bo så långt bort si", berättade hon, "så det är inte lätt att få ut min barnmorska, om det skulle behövas. Nu kunde jag lepta hemma en liten tid till sist, men det är rätt bekvämt att i sista stund gå spångad väg över myren i tre mil. Jag har gjort det en gång och det höll på att jag låg för lågt med och barnet."

Spångad väg i tre mil är kanske inte det värsta och nog finns det mähända mer tragiska öden från öbygden. Men det bör vara alldeles tillräckligt för att inte bara enskilda varmbärdade människor utan även staten därav skulle kunna inse behovet av förlösningssvår och även i andra hänseenden förklarad förlösningssvår.

Sjuksköterskornas tur

De som representera oppositionen mot kvinnoens inträngande på arbetsmarknaden brukar alltid ha till slagord: kvinnorna skola inte ge sig på saker och ting, som de inte begripa utan hålla sig till sådana områden, som passa för dem och där de verkligen ha en uppgift att fylla. Och till dessa områden räknar man då framför allt omhändertagandet av barn, fattiga och sjuka. Vad skall man då säga om att Högstens överkörtspersonals förhör nyigen ingått till Kungl. Maj i med en begäran om att den kvinnliga personalen på hospitalen skall inkränkas? Föreningen har fått reda på, att en uppbyggningsanstalt vid Lunds sjukhus, som blivit ledigförklarad på grund av att ombyggnad till kvinnlig befattnings på direktionsens önskan och mot detta vill föreningen på det bestämdaste protestera. Motiveringen är den gamla och vi må kasta snart utsläta tråden om att "det inte skulle vara lyckligt att sätta en kvinna som förmän för en stor manlig personalstyrka" och att det finns så många manliga sjuksköterskor, som att det inte skulle kunna anseas lämpligt att besätta lediga manliga befattningar med kvinnor. Om det ur andra synpunkter än sjuksköterskornas t. ex. de sjukas kan anses fördelaktigt med sjuksköterskor, länmas totalt ur räkningen.

Desutom, framhålls i skrifvelsen, bör man överhuvudtaget inget inkränka på sjuksköterskornas ställe på hospitalen. Framför allt bör de omöjliga vid befattningarna av de manliga patienterna. Några faktiska förhållanden från vårt eget land till belegg för detta påstående kan föreningen icke uppvisa utan den nöjer sig istället med några fantastiska uppgifter från Danmark, där man påstås låta fast eller på annat sätt fjättra de manliga patienterna för att i största utsträckning kunna använda kvinnlig personal. Det är väl ändå för otroligt för att utan vidare kunna tagas an av kvinnornas värsta vänner. Undersöker man förhållandet lite närmare, får resultatet istället bli, att personerna överhuvudtaget är för liten eller också, att det hela är rätt och slätt en fabel.

Sjukvårds- och Förbandsartiklar

Kirurgiska Gummarvar, Bandager alla slag, Elektriska Hjälpmedel, Lokalisationsapparater, Aderlekstrumpon, Bräckbålar, Ryggbållar, Grossskorvetter och Girdlar, Bröstbållar, Lungskyddare, Skälbannor, Liggdynor, Dambindor, Barnvårdsartiklar alla slag m. m. Besök eller tillfråga oss. Illustrerade kataloger gratis.

Magasin Special
Västgötastr. 66
(Inlägg i Försäkring)
Björger Jarlgatan 9
STOCKHOLM

Hälfotstöd

av Dr Hyblinnetts modell, allmogens svenska tillverkning av yppersta, rostfria material. Varje hälfotstöd provas ut och bämnas efter fotens form. Öfte om ett besök mellan kl. 1-6 m. m.

Kirurgiska Instruments Fabriks A.B.
KIPPA
Regeringsgatan 31, Stockholm.
Tel. N. 286.

